

[Miljøministeren]

Jeg kan tilføje, at efter miljøbeskyttelsesloven er det en kommunal opgave at føre tilsyn med særligt forurenende virksomheder og i givet fald at meddele påbud eller forbud, som er nødvendige for en miljømæssig vurdering. Københavns kommune har altså iværksat et større undersøgelses- og udredningsarbejde omkring Dansk Sojakagefabrik, der kan danne grundlag for de afgørelser, som kommunen eventuelt måtte finde nødvendige for at sikre en miljømæssigt forsvarlig drift af virksomheden.

De forureningsmæssige problemer omkring virksomheden er således til behandling efter miljøbeskyttelseslovens almindelige regler, og jeg vil ikke finde det tilfredsstillende, at der gribes ind i denne behandling.

Ib Nørlund (DKP):

Jeg kan takke ministeren for svaret, men i og for sig ikke for den endelige afgørelse med hensyn til stillingtagen. Det, man kommer uden om på den måde, er bl. a. ud fra selve risikobetragtningen, som jo er ny i miljøloven, også at tage hensyn til § 3, hvor der står, at man ved at påbegynde en sådan virksomhed skal vælge et sådant sted for udøvelsen, at faren for forurening begrænses bedst muligt.

Nu er det sådan, at selv Københavns kommunes miljøkontor erkender ganske klart, at hvis de ville oprette fabrikken nu på det givne sted, så ville man ikke give tilladelse til det. Derfor bliver den fremgangsmåde, som ministeren vil anvende, altså hvor man ikke vil gribe ind i den proces, der foregår for øjeblikket, noget, som faktisk forhindrer kommunen i at optræde med fuld vægt over for Sojakagefabrikkens ledelse. Det, som skaber den skæve stilling, er, at fabrikken som eksisterende før miljøloven har særlige rettigheder og særlige muligheder, og jeg synes, at ministeren godt kunne træffe de afgørelser, der kunne sikre, at sådanne særrettigheder ikke kom til at forårsage de forhold, som nu eksisterer.

Miljøministeren (Ivar Nørgaard):

Det er jo ikke noget enestående tilfælde, der her drages frem. Der findes naturligvis en række andre tilfælde, hvor der i øjeblikket eksisterer virksomheder, som ikke ville være

blevet bygget op på det sted, hvis den nuværende miljølov havde eksisteret.

Men hr. Ib Nørlund bør da også være klar over, at når disse virksomheder nu eksisterer, så giver de også mulighed for arbejde til et stort antal personer, det er altså eksisterende arbejdspladser. Derfor bliver de behandlet på en anden måde, end hvis det er kommende arbejdspladser; det er jo ret rimeligt. Men det hindrer altså ikke, at der er hjemmel i § 44, hvis forureningen ikke er uvæsentlig, for Københavns kommune til at gribe ind. Der gælder altså andre regler for eksisterende virksomheder end for nye, hvad jeg finder helt naturligt, da disse virksomheder danner indtjeningsmuligheder for et stort antal ansatte.

Hermed sluttede spørgsmålet.

10) Til *indenrigsministeren* af:

Ebba Strang (SF):

»Vil ministeren tage initiativ til, at der udsendes retningslinier for læger, der klart fastslår patienters rettigheder i forbindelse med indgreb eller behandlinger?«

(Spm. nr. 528).

Skriftlig begrundelse.

Dagbladet Information bringer den 24. og 25. januar d.å. redegørelser for, hvorledes en 51-årig, navngiven kvinde uden eget vidende endsige samtykke har fået fjernet såvel æggestokke som æggeledere under en operation, hun havde underkastet sig for at få fjernet livmoderen.

Sagen er ikke enestående. Det fremgår således af artiklerne, at det er almindelig praksis, at man fjerner raske æggestokke og æggeledere i forbindelse med livmoderoperationer, når kvinder er over 45 års alderen.

Det fremdragne eksempel rejser en meget principiel diskussion om, hvem der har rettigheder i forbindelse med medicinske og kirurgiske behandlinger eller indgreb.

Kroppen er helt klart en del af den menneskelige personlighed, og det må derfor være det enkelte menneske selv, der tager stilling til, hvilke indgreb det skal udsættes for. På den anden side er lægen i besiddelse af en viden, som patienten ikke kan kende, og han må derfor være forpligtet til at give både